

[Pia Kjærsgaard]

er ikke – og jeg vil godt meget kraftigt understrege ordet »ikke« – kun et spørgsmål om at skulle undlade at betale til et politisk parti gennem sit fagforeningsmedlemskab. Trusler og teatertorden fra flere politiske partiers side har overhovedet ikke rystet de foreninger, der yder penge til Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, Venstre og Det Konservative Folkeparti. Det er i hvert fald de partier, der har sørget for den største kage, ikke blot fra foreningerne, men også via forslaget om statsstøtte til de politiske partier. Hvor ville det være dejligt, hvis der havde stået i forslaget, at man ville sikre den enkelte borger frihed til at organisere sig.

Nu er det så blevet til lidt radikalt pipperi om at sikre, at man ikke kommer til at støtte et bestemt politisk parti imod sin vilje, og jeg vil stadig væk meget gerne have, at hr. Estrup kommer ind på, hvordan det stemmer overens med det forslag, som man også fra radikal side har været med til at vedtage, nemlig at enhver i dette land skal tvinges til at betale til et bestemt politisk parti, uanset om man sympatiserer med det eller ej. Her må jeg igen komme ind på loven om bistandshjælpen til de forskellige politiske partier. Men ligegyldigt hvad hr. Estrup svarer, vil vi naturligvis støtte forslaget, som jo dog ligger temmelig tæt på Fremskridtspartiets seneste forslag.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil allerførst sige om forslagsstillerne, Det Radikale Venstre – jeg har været inde på det før, men det tåler vist godt at blive gentaget – at det er jo trist og beklageligt at se, at dette parti, som i sin barndom voksede op sammen med arbejderbevægelsen og dermed også med fagbevægelsen, er blevet så intolerant en modstander af fagbevægelsen. Det er trist at se, fordi det også hænger sammen med den nedbrydning af Det Radikale Venstres sociale samvittighed, som mere og mere præger partiets politik og dets alliance med de borgerlige partier, og vi er nødt til at se dette forslag i den sammenhæng; det er endnu en brik i dette mønster, og det er et ubehageligt mønster.

Vedrørende selve forslaget kan jeg fuldt ud tilslutte mig den kritik, som især hr. Gert Petersen, men også hr. Kaj Poulsen har fremført, at det er et angreb på fagbevægelsens

frie ret til selv at fastsætte sine vedtægter og træffe sine beslutninger på demokratisk vis efter de love og regler, medlemmerne i fagbevægelsen selv beslutter. Jeg er enig i det, som hr. Gert Petersen har sagt, at vi meget gerne så, at man i fagbevægelsens decentraliserede beslutningsprocessen og gav det enkelte medlem større indflydelse ved f.eks. at sikre, at tildeling af midler til politiske partier besluttes på generalforsamlingsniveau eller ved urafstemning. Det er et helt korrekt synspunkt, og det er noget, Venstresocialisterne vil kæmpe for i fagbevægelsen. Men bestræbelserne for at få gennemført en sådan demokratisering af fagbevægelsen skal foregå i fagbevægelsen. Det er ikke noget, som skal fastlægges af statsmagten, hvorledes denne demokratisering skal gennemføres, og hvilket resultat den skal føre til.

Der er noget, som særlig har bekymret mig i den diskussion, som har været ført i dag. Det hænger sammen med den definition af fagforening eller faglig organisation, som ligger i Det Radikale Venstres forslag, i virkeligheden noget, som rækker ud over selve teknikken i dette forslag, og det er, at man definerer en faglig organisation som en, der »varetager medlemmernes interesse med hensyn til erhvervsudøvelse, løn og arbejdsvilkår«. Jeg hæftede mig meget ved, at hr. Tørnæs, hvis tankegang lå på linje med tankegangen hos Det Radikale Venstre, sagde, at det drejede sig om at sikre, at man ikke kom til økonomisk at støtte politiske synspunkter – han udvidede det til »politiske synspunkter« – som man ikke sympatiserede med, og hr. Tørnæs gentog lige nøjagtigt den formulering hele tre gange eller måske endda fire i sit indlæg. Det var en bevidst opgave for hr. Tørnæs at udvide begrebet, og i det ligger der en bestræbelse på at påtvinge fagbevægelsen en adskillelse mellem politisk aktivitet og så noget, man kune kalde faglig aktivitet, et forsøg på at påtvinge fagbevægelsen en politisk begrænsning.

Det er noget, man har i Polen, det er noget, man har i Tyrkiet. Der accepterer generaler ikke, at fagforeninger beskæftiger sig med politik. Men det er altså det, som er det egentlige sigte. Man kan i hvert fald frygte, at konsekvensen af denne tankegang er, at man i virkeligheden er ved at indføre ved hjælp af denne definition et frontalangreb på selve fagbevægelsens politiske frihed.